

Utah

REALITA ALEBO SEN?

■ Pavol Chrenčík, foto: autor

diktuje

to komédia, keď v Kii Soul sú všetky naše veci a traja mantáci. Na prednom sedadle sedím s dvoma kolesami a batohom, dozadu nevidno ani cez zadné sklo. K najznámejšiemu trailu na svete je to pár míľ hore kopcom, k parkovisku. Predtým treba

zaplatiť vstupný poplatok 5 dolárov. Nám sa dnes darí a vďaka poruche nemajú ako tento poplatok vyberať. Samotný Slickrock navštívi ročne cez 100 000 návštevníkov – no treba poznamenať, že my sme tam nestretli žiadnych poriadnych bajkerov

– takých, čo by sa na traile ozaj bavili. Číže čísla sú jedno a realita druhé. Ale každý, kto ten trail absolvoval, sa tým rád pochváli a je z neho razom frajer. Tento trail dá zabrať najmä ultraprudkými výšľapmi. Obrovskou devízou Slickroc-

Klasická panoráma Utahu - červené skaly a na oblohe plech (čiže úplne jasno).

➤ Minulé číslo bolo v znamení trailov Coloráda, dnes sa posúvame južnejšie do rozpáleného Utahu a ukončíme tak epickú výpravu v USA.

Moab je absolútnym lídrom horského bajkovania, o tom sa nedá ani len pochybovať. Čo je Lago di Garda v Európe, to je Moab vo svete. Malička dedinka, doslova americký zapadákov má šťastie vo svojej dokonalej polohe, keďže sa nachádza medzi viacerými národnými parkami (Arches, Zion). Adrenalinové aktivity tu živia početné obyvateľstvo. Rafting, turistika, lezenie, akýkoľvek terénny motosport

a hlavne bajking. Americká funkčnosť nemá chybu a na akýkoľvek šport vás vybaví, odvezu a poradí. Stačí len platiť a zbierať zážitky. My samozrejme nemáme peniaze na to, aby sme dali zarábať iným a všetky trasy mám pozisťované z domu. Medzi našimi povinnými jazdami sú dve najznámejšie (v sprievodcovi je používaný výraz „MustGo“): Slickrock a Porcupine rim trail. Pre tretiu sa nevieme rozhodnúť medzi Poison Spider alebo Whole Enchilada. Neskoršia

družná debata s najmúdrejším Čechom planéty (na meno si nespomeniem) a dostatkom ohnivej vody kombinovanej s pivom, prevážila misky váh na brutalitu menom Whole Enchilada. Ubytovanie sme v kempe. Dôvod je jednoduchý: pitná voda. Tu jej človek vypije galóny. Suchý vzduch a teplota k štyridsiatkam dehydrujú telesnú schránku do poslednej kvapky.

Ráno natlačíme niečo do seba a tri bajky do auta. Je

Každému pri vstupe na Slickrock tabuľa jasne hlási o čo sa bude jednať, za ňou je pre istotu kratší okruh na získanie potrebnej praxe..

Nad kaňonom Colorado sa Slickrock stáča späť, o výhľady nie je nuda ale je rozumnejšie pozerať pod kolesá.

ku je mimoriadna adhézia. Celých sedemnást kilometrov po kompaktnej skale všetkými možnými smermi, len nie po rovine. Kto je zvyknutý na maratónske jazdenie a poľné cesty, predstavujúce pre neho terén, tu bude len do počtu. Neustála hra s ťažiskom, radenie z jedného konca na druhý, prudké zákruty po naklonej skale a pieskové korytá robia reklamu ohodnotenú v škále obtiažnosti 4/4 (v sprievodcovi). Orientácia na trati je bezproblémová, označenie bielou prerušovanou čiarou na červeno-hnedom povrchu je najrozumnejším riešením. Pre vlastnú bezpečnosť si zoberte minimálne tri litre vody. S takou záťažou sa síce jazdí na figu, ale viem čo hovorím.

V našom septembrovom termíne tu slnko griluje okolo obeda k porazeniu. V požičovni bajkov Poison Spider (najznámejšia) nás odhadli na Rusov a tipovali nás na 4 až 6 hodín slickrockového trápenia. Tento „Mongol“ za predajným pultom netušil, že Slovač to zmákně za tri hodky aj s fotením, natáčaním a opravou utrhnutej prehadzovačky. Poďme ale do terénu. Hneď pri vstupe je tabuľka upozorňujúca premotivovaných jedincov k opatrnosti. Deň po nás, letel pre nejakého majstra vrtuľník... Každý si môže vyskúšať takzvanú Practice loop. Tam pochopí či bude, alebo naopak nebude Slickrock pre neho to pravé orechové. Peťo má podľa odporúčenia Mongola

Porcupine rim trailu klesá perfektným chodníčkom - singlom, zosadnúť a fotiť sa dá len zo sebazaprením.

požičaný bajk Pivot Mach 5. Sranda sa začala a trochu neisto ukrajujem metre. Povrch je naozaj zaujímavý a tvrdý, na hladkej skale je cítiť každá nerovnosť. Zákruty a prvé stúpania dajú približnú predstavu o čom sa bude s nami trail baviť. Stačí pár minút a prichádzam tomu na chuť. Nemal som ani potuchy, že bajk dokáže stúpať v náklone pripomínajúcom hradbu. Priľnavosť širokých gúm s mäkkou zmesou je neuveriteľná. Nalepený na predstavci zdolávam kolmice s radosťou, aby som ich za horizontom okamžite schádzal klesajúc prudkými pasážami. Zakloním sa trochu za sedlo a s pokojom Angličana stláčam naplno prednú hydrauliku. Ani naj-

menší náznak podšmyknutia – fantázia! Posilnený istotou na nezvyklom povrchu si nakladáme do nôh všetko, čo si Amíci nakreslili. Ja som naozaj nadšený aj keď boli asi tri miesta, ktoré som nedokázal zdolať. Hlavne výjazd z pieskového koryta do prudkej stojky. Ten sa nepoddal ani na druhý pokus. O náročnosti svedčí moje presilenie nad trieslami, to miesto ma bolí doteraz. Človek tu tlačí oproti pedálom maximálnou silou. Niekde v tretine na zemi označený nápis hlása „Lahšie doľava, ťažšie vpravo“. Som rodený pravičiar a svoje presvedčenie len tak neopustím. Lahšiu alternatívu neviem porovnať, ale veľký rozdiel to asi nebude. Jedná sa o to isté len v opačnom

Utah diktuje

Takmer štvrtisícovky v La Sal Mountains
– začiatok stúpania do 3400 m, odtiaľ
desiatky kilometrov dole do 1300 mnm.

smere. Z toľkých vývrtov som domotaný a netrafil by som bez čiar ani napäť. Keď sa cesta obracia smerom k začiatku je vidno výhľad na rieku Colorado, ako si reže svoj kaňon a postupne odkusuje z podlažia po milióny rokov. Geologické nálezy dinosaurov boli aj vo Fruite – tu nechýbajú takisto. Kto sa zaujíma o prehistóriu, Utah je to správne miesto. V kocke to môžeme zhrnúť nasledovne: od začiatku po koniec drina a zábava. Sranda ale končí, keď Paedr utrhne zadný šalter, respektíve pätku. Keďže má Trek Remedy a systém APC (čap prechádza cez pätku), začíname si lámať hlavy, ako to poriešime. Finálna verzia singelspeedu so skrútenou reťazou zo začiatku „haprovala“, no po doštelovaní majiteľom pracovala

spofahlivo. Do stupákov Paedr nabieha v rôznych uhloch a miesto kolmice sa motá po stranách ako keď za mladi chodil z krčmy. Všetci s úžasom sledujeme, ako to môže vydupať na strednej pile. Stať sa to mne alebo Peťovi, rovno tlačím. Okolo obeda končíme prvú Moabskú lekciu s jedným preletom cez kokpit (netrafil som správnu stopu). Kto má vysnívaný Slickrock, neofutuje. Je právom najznámejší vďaka jazdeniu po skale, ale nie najlepši! „The best“ si popíšeme ďalej... Večer v kempе zbadáme konečne peknú babu. Odborník Peťo háda, že to je Češka a nemýlil sa! Vybrala sa z Denveru do San Francisca, alebo kdesi dole po asfalte (pre mňa nepochopiteľný omyl) – jej príbeh čeknite na „amerikanakolech.blog.cz“

Porcupine Rim trail (Porcupine – Dikobraz, rim – rímsa). Hovorí vám to čosi? Opäť legenda legend, „pán trail“! Ako obvykle, je možnosť vyvieť sa pravidelným „shuttlelom“ za dvadsať babiek. To my nemáme, a preto sa dohadujeme na odvoze našou Kiou na začiatok s tým, že sa po ňu 16 kilometrov hore kopcom vráti nešťastník Paedr (v Poison Spideri mu predali náhradnú pätku a fachčí opäť multispeed). Po prvý krát sa stretám na parkovisku so zošitým, kde sa zapíšete. Tým pádom záchranári vedia, kedy a koľkí ste odchádzali, pokiaľ sa nevrátite do kempu. Začiatok je pomerne výživné stúpanie v dĺžke päť kilometrov. Maximálna stúpacia ostráitosť je na mieste. Prudké kamenné výšvihy so štyrmi litrami vo vaku robí

Enchilada je vďaka nadmorskej výške zjazdná až od júla, inak cez zimu padá v Utahu najlepší „freeride“ prašan na svete.

problémy. Cesta je dvojstopá asi z troch štvrtín, až záverečný part je singel („o tom potom“ ako hovorí Béla B.). Náhorná oblasť zvaná Sandflats je napohľad nezáživná. Tak či tak, sústredím sa na udržanie v sedle a čumím na predné koleso. Záverečné metre stúpania dávajú tušiť prekvapenie, ale to, čo sme zbadali nemožno opísať slovami a fotky sú tak slabý odvar, že výrobcovia zrkadloviek musia veľmi popracovať na zachytení takejto panorámy Castle Valley. Priatelia, výhľad zo skalnej rímsy v dvojtisícovej nadmorskej výške ma posadil na „rit“ – fotím, fotím a točím. Jedno z najkrajších miest na svete bezpochyby. Lepší výhľad si pamätám len na Tenerife v pohorí Añaga. Skalné útvary dole pod nami na plochom plató evokujú klasickú Ameriku v kovbojkách. Predýchaní a dotlačení keksami vyrážame do zjazdu. Kamenné platne preveria pilotáž, jazda je úplne iná

ako včera na Slickrocku. Tu, v prudkých skalných schodoch guma usťreľuje na piesku, ako prvý na to dopláca Paedr a preskok cez rajdy mám v priamom prenose. Sklon je skôr miernejší a niekedy treba ťahať nech to má šľavu. Kamenný podklad strieda pieskové pole a niečo medzi tým. Niečo v rýchlosti dropneme.

Keby bola možnosť jazdiť to druhý krát, už by človek hľadal inú stopu a využíval by zoskoky, ktoré nateraz zbadá na poslednú chvíľu. Ruky trpia otrasmi. Za chrbtom sa týči panoráma takmer štvrtisícoviek pohoria La Sal. Odtiaľ schádza obávaná Enchilada. Porcupine Rim je takisto ohodnotený obtiažnosťou 4 zo 4-och. Dá sa s tým súhlasiť, najmä po pripojení na záverečný singeltrail. Tu sa radosť pretavuje do reálnej podoby. Úzky a naozaj technický chodník zasadený na ľavom

brale Jackass Canyon má dokonalý rytmus, super okolie a podklad. Sú veci, ktoré automaticky človek radí do inej kategórie a to je presne prípad spodnej časti Porcupine Rim. Niektoré party z tejto úžasnej árie prekvapili, a noha sa dotkla zeme. Chcelo by to opravný jazdu, plus úsek prechádzajúci ponad suché koryto potoka by som s malou dušičkou pustil so zjazdákom a kompletnej výzbroji integrálu nevynímajúc. Tých päťdesiat metrov prenesieme, nič sa nedeje. Dobrá robota nekončí do posledného metra. Pomaly mi dochádza, že končíme – dnes som zabudol na investíciu do výletu. Ťažko ušetrené prachy investované do špičkového zážitku nikdy neofutujem (nikto z nás trochu). Do Moabu je to polhodka asfaltom.

Keď sme sa rozhodovali k nasledujúcemu pojazdu

zavážil aj rozhovor s Kanaďanmi pod Zippity (Cyklo-mag č. 8/10). Ich slová mám dokonale zaznamenané v mojej zábudlivej hlave: „Take shuttle to pass and climb to Burro pass, after this wait long downhill over twenty miles!“ („zober bus do sedla a potom vyšľapte do sedla Burro, nájdeš tam zjazd dlhý cez 32 km“). Takejto reči veľmi radi rozumieme a neváhame. Peťo

sa obetuje a odvezie nás do sedla Geyser v nadmorskej výške 3218 metrov autom. V prístupných materiáloch sa jedná o extra ťažký trail, ktorí neskúsení radšej vynechajú. Hardtail s veľčkami je zlý žart na vlastný účet. Úzke zavreté zákruty v lese, korene, brody potokov, skoky, ktoré sa dajú obísť, rockgardens (kamenné pásáže), to je približná predstava vysokohorskej časti. Tá

Enchilada sa nemazná, riedky vzduch a solídna náročnosť spretená voľnými kameňmi.

Castle Valley, neskutočná výhliadka z vrchnej časti diokobrazovej rímsy nás posadila na zadok.

Stredný úsek Enchilady
podhadzuje kamenne
platne a balvany.
O zábavu je postarane
aj v pieskových korytách.

spodná sa napája na vyššie
spomínaný Porcupine Rim.
Počasie je od rána dokona-
lé, malá Kia zdatne šplhá
do tritisíc. Geyserpass
je zalesnený a s výhľadom
maximálne po najbližšiu
jedličku. Zložíme bajky a pl-

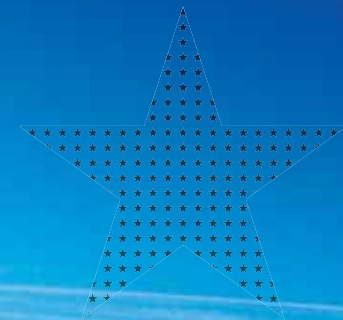
ný očakávania zacvakávam
tretry. Nezvykle klesáme
po štrkovej ceste dole, aby
sme to kruto (a keď vravím
kruto, tak to fakt myslím
kruto) vyšplhali naspäť. Trail
do Burro Passu nepozná
zfutovanie, riedky vzduch

ubíja. Každú druhú serpentí-
nu zosadám prevesený cez
sedlo a lapám po dychu.
Posledné stúpanie do 3402
metrov nasadám len silou
vôle (Paedr fotografuje).
Hmm, pokiaľ človek nerobí
zložité veci, výšku necíti.

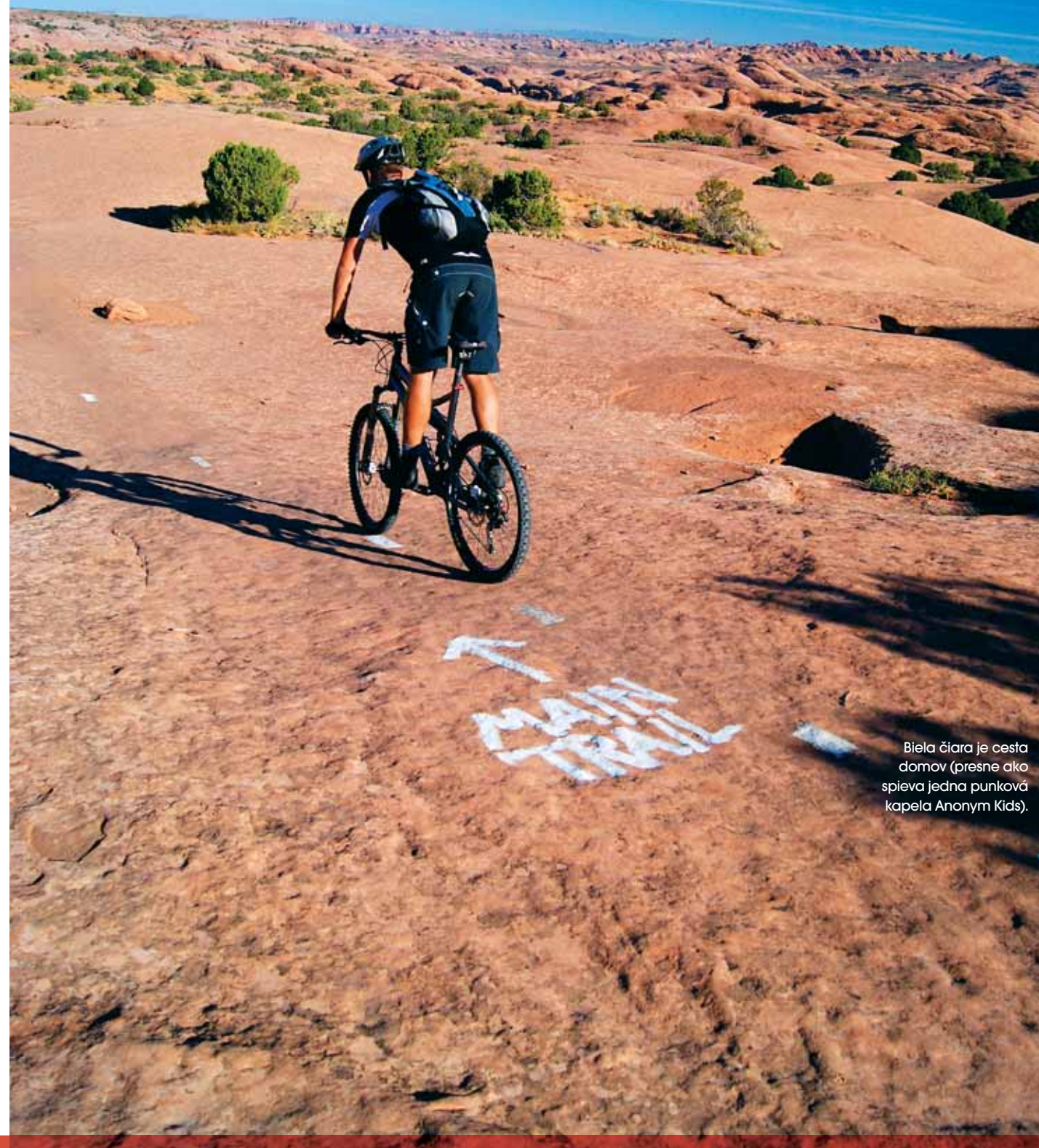
V momente ťažkej náma-
hy sa pomyselná krivka
zlomí a ventilujeme naplno
s malým úspechom. Keksíky
šrotujem a naivne čakám,
že ma postavia na nohy...
Kdeže cukor, adrenalín to je
vzpruha! Let's go! Vyso-

kohorská krajina a husté
lesy ukrývajú špičkový trail
s poriadnym sklonom. Mať
za chrbtom 3877 metrový
Mount Peale žiada rešpekt.
Inak Enchiláda je zjazdová od
polky júna, keď zlezie sneh.
Nekonečné klesanie v zjaz-
dovej polohe sa nedá vydr-
žať v kuse, desiatky zákrut

a potom pauza. Skontrolu-
jem GPS stále nad tritisíc...
Moab je v tisícristo. Prvé
brody so studenou horskou
vodou premočia zoschnu-
té tretry a plášte zafúkajú
ksicht – to som v USA ešte
nezažil. Paráda ako u nás!
Unesení rytmom trailu letí-
me dole, nasleduje jemná

pravotočivá. Pozóór...! Toto
neubrzďím, stlačím brzdy
a okamžite letím do kame-
nia. Predok mi ustrelilo v se-
kunde. Povrch je zas iný ako
o kúsok vyššie. Zbieram sa
bez bolesti, ktorú adrenalín
otupil. Čo to mám v ústach?
A jejéé, ulomený zub. „V po-
hode?“ pýta sa Paedr. „No

Biela čiara je cesta
domov (presne ako
spieva jedna punková
kapela Anonym Kids).

Názov Slickrock pochádza ešte z čias kovbojov, keď sa koňom šmýkali kopytá - pre bajkerov je to však neznámy pojem. Lepšiu prínavosť som ešte nezažil nikde inde a to v akomkoľvek náklone, či smere.

jasné, ideme ďalej!“ (neskôr zistím zľahka narazené rebrá ozdobené peknou chrastou). Nezvykle prichádza stupák a po ňom stará známa pesnička, klesáme až po jazero. Nasleduje nuda po širšej štrkovej ceste, aby sme sa zas napojili do výšlapu pekným singlom. Les končí, precitneme až na lúke s výhľadom do Moabskej púšte. Hlboko dole Porcupine a známe skalné útvary s Colorádom, nasvietené do lúčov vykúkajúcich spoza búrkových mračien. Dobrí fotografi čakajú týždne na takéto podmienky. Ja už nevládzem držať lastovice, to je brutál... Sme možno v tretine, pustíme sa dole po „vyšejpovanom singly“ (vytvarovanom klopenými zákrutami). Rachot ešte len začína! Malé dropy ideálne hádžu do stopy a snáď sto klopeniek po sebe zarezaných v hline privádza napoly mŕtve telá do tranzu! Siedme nebo? Ani tridsiatepiate by nestačilo! Peklo dokonalosti nemá konca, nirvána! Kto dal dohromady túto trasu je Einstein a Nobel dohromady. Kde má pomník alebo obrovskú bustu? Takýto ľudia si to zaslúžia a nie zlodeji v sakách (politici „of course“). Nemám slov, nachvíľu sa trail spojí s prašnou cestou. Rýchlosť nabera grády a cez pohupy to lieta isto cez päť metrov. Ku koncu už miernim vášne a idem na istotu. Jeden zub na deň stačí. Stále vysoko nad Porcupine sa napojíme na singel plný vysokých a oblých kameňov v piesku, cez ktoré treba prechádzať. Už ani neviem, či som. Aby to nebolo málo pripojíme sa na trail Notches, značený dvojistou čiernou (najťažší). Mám obavy, ale nič ťažké to nie je, skôr naopak. Svoje označenie dostal neprávom.

Je ale, samozrejme, parádny o to pokoj a vychádza neďaleko Overlooku (výhľadu) na Castle Valley. Včera som to nemohol predýchať a dnes na to pozerám, ako keby som to videl denne. Rozhodujeme sa, že miesto včerašieho perfektného Porcupinu skúsime zísť jeho výjazdovú časť po parkovisku. Vcelku dobrý nápad a dlhý zjazd k záveru dorazí morálku ku dnu. Enchiláda nepozná zľutovanie a bezpochyby prehádže rebríček vašich najlepších jázd v celom živote. Jej epická dĺžka spolu s prostredím ju radí do úzkej skupiny najlepších trailov sveta. Zážitky ako tieto z Utahu sa nerodia ľahko, no práve tá námaha je po jazde zabudnutá a zostáva len uvedomiť si silu zážitkov voči krátkosti ľudského života, ktorý je bohatý podobnými skúsenosťami a zážitkami.

Epilóg

Amerika určite nebude patriť medzi moje obľúbené krajiny ani do budúcnosti, no dojem nepochybne zanechala. Milí ľudia a všetko akosi jednoduchšie, to sú atribúty, ktorých nie je u nás dostatok. Vedieť z ničoho spraviť svet známe trialy a to, že každý dobrý nápad môže byť uskutočniteľný dáva nádej. Nádej, že raz aj my, bajkeri na Slovensku, nebudeme bojovať proti archaicky tupo zmýšľajúcemu aparátu a využijeme obrovskú prírodnú devízu, čo máme rovno pod nosom! A potom budeme Amikom môcť hrdo povedať: Guys let's have fun! Come to Slovakia for the best ride ever!

Film

18 minútový film si môžete stiahnuť na www.karpatyby-bike.wz.cz v sekcii filmy. ✖